

и се изтръгна нѣкаква дума, която никой отъ насъ не можа да разбере.

Той, навѣрно, по-рано я бѣше позналъ, защото лицето му веднага се промѣни, щомъ забеляза изкривеното ни прозорче и почернѣлитъ греди на одаичката ни. . .

Колко го спирахме, колко го молихме да остане, но той още на другия день се прости съ насъ.

На заранѣта, когато бабичкитъ се връщаха отъ черква, шуш-нѣха помежду си, че нѣкакъв чужденецъ се отбилъ, оставилъ предъ олтаря голѣма икона съ Божията майка и подарилъ красиво златно кандило, на което било издълбано съ прекрасна рѣзба името на майка ми.

— Дали още стои въ черквата това кандило, бабо?

— Стои, пиленца. Окачено на златна верижка, гори предъ олтаря, и бѣлото му пламъче день и нощъ ближе сълзитъ на Божията майка. Все тамъ си стои. Ала малцина отъ младитъ знаятъ, защо ржката на непознатия златаръ е издълбала това кандилце. . . .

Веса Паспалеева.

Малъкъ Сѣчко.

Малъкъ Сѣчко, малъкъ братъ,
не изливай своя ядъ
надъ земята тазъ година,
а бѣлъ облакъ ти извий,
снѣгъ нивята да покрий
съсь коприна.

Че за нашата страна
въ тѣзи тежки времена
трѣбва зима благодатна,
та отъ всѣкое зърно
да добиемъ сто едно —
жътва златна.

И работникъ и селякъ
да получатъ съ радость пакъ
на труда имъ светъ награда;
Малъкъ Сѣчко, никой вечъ
нито близо, ни далечъ
де не страда.

Йорданъ Ковачевъ.